

IAN
RANKIN

CRIME MASTERS

„Ca întotdeauna, Rankin se dovedește a fi un maestru al literaturii polițiste, aducând la viață Edinburghul ascuns și întunecat... Talentul lui constă mai ales în modul în care împletește fire narative disparate într-un întreg.“

Daily Mail

„Un thriller de primă clasă.“

Yorkshire Evening Post

„Poveste, dialog și personaje excepționale.“

Literary Review

„Birocrația poliției și corupția la nivel înalt sunt descrise cu o asemenea acuratețe încât îți îngheață sângele în vine. Romanul ar trebui să conțină un avertisment: poate provoca disconfort termic!“

Daily Telegraph

„Un romancier care dă dovadă de profunzime și forță.“

Jonathan Kellerman

„Limita dintre viață reală și ficțiune este estompată. Fiecare secundă de lectură e o plăcere.“

Daily Mirror

„Rebus este o creație de maestru... Rankin ocupă un binemeritat loc în topul scriitorilor de ficțiune polițistă.“

Observer

„Rankin scrie thrillere laconice, sofisticate, atent construite.“

Scotsman

IAN
RANKIN

De-a v-ați ascunselea

Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Hrib

 PALADIN

Toate personajele din această carte sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau nu, este o simplă coincidență.

*Lui Michael Shaw,
nu înainte de timp*

*Demonul meu fusese multă vreme închis
în cușcă și, ieșind, răgea dezlănțuit.*

Robert Louis Stevenson,
*Straniul caz al doctorului Jekyll
și al domnului Hyde*

— Ascunde-te!

Urla acum, înnebunit, alb la față. Fata era în capul scărilor și se năpusti spre ea, trăgând-o de brațe, împingând-o pe trepte în jos, cu forță nemăsurată, încât se temu că vor cădea amândoi.

— Ronnie! De cine să ne ascundem?

— Ascunde-te! urlă din nou. Ascunde-te! Vin! Vin!

O împinse până în fața ușii de la intrare. Îl mai văzuse desul de prăjit și înainte, dar niciodată atât de rău. O doză l-ar fi ajutat, știa că da. Mai știa și că avea tot ce-i trebuia sus, în dormitor. Sudoarea rece i se scurgea din părul lăsat mai lung la spate. Cu doar două minute în urmă, cea mai importantă decizie a vieții ei fusese dacă să îndrăznească sau nu să facă o excursie până la toaleta adăpostului. Dar acum...

— Vin, repetă el în șoaptă. Ascunde-te.

— Ronnie, mă sperii.

O fixă cu privirea, ochii părând că aproape o recunosc. Apoi se uită în gol, spre o depărtare numai a lui. Cuvântul răsună ca un sâsâit de șarpe:

— Ascunde-te!

Și cu asta trânti ușa de perete. Afară ploua și fata rămase în cumpănă. Însă frica puse stăpânire pe ea și era gata să treacă pragul. El o prinse de braț și o trase din nou înăuntru. O îmbrățișă, respirația lui era ca sarea de mare, corpul îi tremura. Gura îi era aproape de urechea ei, respirația fierbinte.

— M-au ucis, spuse el.

Apoi, cu o furie neașteptată, o împinse din nou și de data asta ea rămase afară și ușa se închise zgomotos, lăsându-l singur în casă. Singur cu el însuși. Fata rămase pe alee, holbându-se la ușa, încercând să se decidă: să bată sau nu.

N-ar fi contat prea mult. Știa asta. Așa că începu să plângă. Capul îi alunecă în piept într-o demonstrație neobișnuită de autocompătimitate și plânse un minut întreg înainte ca, respirând adânc de trei ori, să se întoarcă și să traverseze rapid grădina (sau ce mai rămăsese din ea). Cineva ar putut să o ducă înauntru. Cineva ar fi putut să o consoleze și să-i alunge frica și să-i usuce hainele.

Cineva o făcea întotdeauna.

John Rebus se uita fix în farfuria din fața lui, total absent la conversația din jurul mesei, la muzica de fundal și lumânările pâlpâitoare. Chiar nu-l interesau prețurile caselor în Barnton sau cele mai noi magazine gourmet deschise în Grassmarket. Nu-și dorea prea mult să converseze cu ceilalți musafiri – o femeie lector universitar în dreapta lui, un librar în stânga – despre... mă rog, despre orice ar fi discutat.

Da, era o petrecere perfectă de seară, cu o conversație la fel de picantă ca aperitivul și era bucurios că Rian îl invitase. Bineînțeles că era. Dar cu cât se holba la jumătatea de homar din farfurie, cu atât mai mult creștea în el o disperare fără țintă. Ce avea el în comun cu toți oamenii ăștia? Ar râde ei dacă le-ar spune povestea cu alsacianul poliției și capul tăiat? Nu, n-ar râde. Ar zâmbi politicos, apoi și-ar îndrepta privirile spre propriile farfurii, dându-și seama că el este... ei bine, *diferit*.

— Legume, John?

Era vocea ei, a lui Rian, avertizându-l că nu *ia parte*, că nu *conversează* și nici măcar nu pare interesat. John acceptă cu un zâmbet platoul oval uriaș, dar îi evită privirea.

Era o față drăguță. Chiar o apariție, într-un anumit fel. Păr roșcat-deschis, tuns scurt, băiețește. Ochi misterioși, teribil de verzi. Buze subțiri, dar promițătoare. O, da, îi plăcea de ea. Altfel nici nu i-ar fi acceptat invitația. Pescui de pe platou o bucată de broccoli care să nu se împrăștie într-o mie de bucățele atunci când și l-ar fi pus în farfurie.

— Minunată mâncare, Rian, spuse librarul, și ea zâmbi, înroșindu-se ușor, acceptând complimentul.

Atât era suficient, John. Era suficient să spui asta pentru a o face fericită pe fata asta. Știa că dacă ar fi spus-o, ar fi sunat sarcastic. Tonul vocii sale nu era ceva ce putea fi aruncat brusc ca o haină. Era o parte din el, hrănită de-a lungul anilor. Așa că atunci când femeia lector universitar îi dădu dreptate librarului, John Rebus nu reuși decât să zâmbească și să dea din cap, un zâmbet cam strâmb, o încuviințare cu o secundă sau două prea lungă, așa că iar se uitau cu toții la el. Bucata de broccoli se despică în două jumătăți identice deasupra farfuriei lui și se împrăștie pe fața de masă.

— Rahat! spuse el, știind că vorba scăpată printre buze nu era chiar potrivită, nu era chiar cuvântul *adecvat* pentru ocazie.

Bine, dar la urma urmei, ce era el, un bărbat sau un dicționar?

— Scuze, spuse John.

— Se mai întâmplă, zise Rian.

Dumnezeule, vocea ei era glacială.

Era finalul perfect al unui sfârșit de săptămână perfect. John fusese la cumpărături sâmbătă, teoretic pentru un costum pe care să-l poarte în seara asta. Dar prețurile îl făcuseră

să cumpere, în loc de haine, câteva cărți, dintre care pe una intenționa să i-o dea cadou lui Rian: *Doctor Jivago*. Apoi hotărâse că i-ar fi plăcut lui să o citească mai întâi, așa că, în schimb, îi luase flori și bomboane de ciocolată, uitând de aversiunea ei pentru liliac (oare știuse vreodată?) și de chinurile începutului de dietă prin care trecea. La dracu'. Și ca să pună capac la toate, fusese la o biserică nouă în dimineața asta, un alt lăcaș al Bisericii Scoției, nu prea departe de apartamentul lui. Ultima biserică pe care o încercase i se păruse insuportabil de rece, promițând nimic altceva decât păcat și căință, dar aceasta din urmă fusese copleșitor de diferită: atâta dragoste și bucurie și, oricum, ce mai era de iertat, până la urmă? Așadar, a cântat imnurile, apoi a plecat, luându-și rămas-bun de la pastor cu o strângere de mână în dreptul ușii și promisiunea că se va întoarce.

— Mai vrei vin, John?

Era librarul, oferindu-i sticla pe care o cumpăraseră chiar el. De fapt, nu era un vinișor chiar prost, dar librarul îl lăudase atât de mândru, încât Rebus se simți obligat să refuze. Bărbatul se încruntă, dar apoi se luminează la față realizând că refuzul lăsa tot ce mai rămăsese pentru el. Își umplu paharul cu hotărâre.

— Noroc! spuse el.

Conversația se întorsese la cât de aglomerat părea Edinburghul zilele astea. Iată un lucru asupra căruia Rebus putea cădea de acord. Fiind sfârșit de mai, se apropia sezonul turismului. Dar era mai mult decât atât. Dacă cineva i-ar fi spus cu cinci ani în urmă, că în 1989 lumea va migra în nord, plecând din sudul Angliei spre lothieni¹, ar fi râs în hohote. Acum era o realitate și un subiect numai bun pentru cină.

---

¹ Lothian – zonă tradițională a Scoției, parte a fostului Regat Northumbria; Edinburghul este principala așezare a regiunii.

Târziu, mult mai târziu, după ce cuplul plecase, Rebus o ajuta pe Rian cu farfuriile.

— Ce-i cu tine? îl întrebă, dar el nu se putea gândi decât la salutul pastorului, acea strângere de mână plină de încredere care indica garanția unei vieți de apoi.

— Nimic, spuse el. Hai să lăsăm astea pentru mâine dimineață.

Rian aruncă o privire prin bucătărie, numărând vasele folosite, carapacele de homar pe jumătate mâncat, paharele de vin mânjite cu grăsime.

— Bine, zise ea. Ce-ai de gând să facem în loc de asta?

El ridică ușor din sprâncene, apoi le coborî încet. Buzele i se destinseră într-un zâmbet care-i întregea privirea poficioasă. Ea se intimidă.

— Ei, inspectore, zise Rian. Țsta ar trebui să fie un fel de indiciu?

— Uite un altul, spuse John și se îndreptă spre ea, îmbrățișând-o, ascunzându-și fața în gâtul ei.

Ea chicoti, lovindu-l în spate cu pumnii strânși.

— Abuz al poliției! icni Rian. Ajutor, poliția, ajutor!

— Da, doamnă? zise John, conducând-o de talie afară din bucătărie, spre locul unde așteptau în umbră dormitorul și sfârșitul weekendului.

Seară târzie pe un șantier de construcții de la periferia Edinburghului. Contractul prevedea ridicarea unei clădiri de birouri. Un gard înalt de cinci metri separa lucrările de drumul principal. Drumul, de asemenea, părea destul de recent, realizat pentru a ajuta la descongestionarea traficului în jurul orașului. Construit pentru ca navetiștii să poată călători cu ușurință de la locuințele lor de la țară până la locurile de muncă din centrul orașului.

În seara asta nu erau mașini pe șosea. Singurul zgomot era uruitul încet al unei betoniere de pe șantier. Un bărbat

o umplea cu nisip cenușiu, amintindu-și de zilele de demult când lucrase pe un șantier de construcții. Fusese o muncă grea, dar cinstită.

Alți doi bărbați stăteau lângă o groapă, cu privirile ațintite în jos.

— Cred că e îndeajuns de adâncă, zise unul.

— Da, consimți celălalt.

Se întoarseră la mașină, un Mercedes violet cam vechi.

— Sigur că are ceva pile. Vreau să zic, să ne dea cheile de la locul ăsta, să aranjeze toate astea. Are ceva relații...

— Treaba noastră e să nu punem întrebări, știi asta!

Bărbatul care vorbise era cel mai vârstnic dintre cei trei și singurul de religie calvină. Deschise portbagajul mașinii. Înăuntru era corpul încovoiat al unui adolescent plăpând, evident mort. Pielea lui avea culoarea umbrelor desenate de un creion, mai închisă în zona acoperită de vânătași.

— Ce pierdere, zise calvinul.

— Mda, încuviință celălalt.

Împreună săltară cadavrul din portbagaj și-l duseră cu grijă spre groapă. Căzu ușurel pe fundul gropii, cu un picior înțepenindu-se în peretele de lut lipicios; un crac al pantalonilor alunecă și dezgoli o gleznă.

— E-n regulă, zise calvinul către betonist. Acoperă-l și hai să mergem. Mor de foame.

LUNI

*Și timp de aproape o generație nimeni nu se ivise
pentru a-i alunga pe acei oaspeți de pripas sau
pentru a repara stricăciunile făcute de aceștia.¹*

Halal început de săptămână de lucru!

Ansamblul de locuințe, atât cât vedea din el prin parbrizul biciuit de ploaie, se întorcea încet spre starea de paragină care existase aici înainte de sosirea constructorilor, cu mulți ani în urmă. Nu avea nicio îndoială că în anii '60 acesta, la fel ca ansamblurile asemănătoare grupate în jurul Edinburghului, păruse soluția perfectă pentru viitoarele nevoi locative. Și se întreba dacă proiectanții învățaseră până la urmă ceva din asta, altfel decât privind retrospectiv. Dacă nu, atunci probabil că soluțiile „ideale“ de astăzi se vor dovedi la fel.

Priveliștea zonei consta în iarbă înaltă și o mulțime de buruieni, în timp ce locurile de joacă ale copiilor, cândva pavate cu macadam și acoperite cu bitum, deveniseră cratere de bombe, cioburile de sticlă așteptând vreun genunchi împiedicat sau o mână încercând să-și găsească echilibrul. Majoritatea caselor aveau ferestre acoperite cu scânduri, bur-lane de scurgere sparte din care apa de ploaie se revărsa în vârtejuri, grădini noroioase, cu garduri rupte și porți lipsă. Se gândi că într-o zi însorită locul ăsta ar arăta și mai deprimant.

---

¹ Citatele de la începutul tuturor capitolelor sunt din *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde*, Editura Minerva, 2005, traducere de Carmen Chirculescu (n. red.).

Totuși, în apropiere, cam la câteva sute de metri sau așa ceva, un dezvoltator oarecare începuse să construiască blocuri de apartamente. Pancarta așezată în fața șantierului nimea viitoarea construcție ANSAMBLU DE LUX și dădea ca adresă MUIR VILLAGE. Rebus nu se lăsase prost, dar se întreba câți tineri cumpărători vor fi păcăliți. Aici era Pilmuir¹ și va fi întotdeauna. Aici era groapa de gunoi.

Nu avea nicio îndoială legată de casa pe care o căuta. Două mașini de poliție și o ambulanță erau deja acolo, parcate lângă o rablă de Fort Cortina. Dar chiar dacă nu ar fi fost această punere în scenă, Rebus ar fi recunoscut casa. Da, avea ferestrele acoperite, la fel cum erau și la casele învecinate, dar avea în plus o ușă deschisă spre întunericul dinăuntru. Și într-o zi ca asta, oare ce casă ar fi avut ușa dată de perete dacă înăuntru n-ar fi fost un cadavru și dacă cei vii n-ar simți o groază superstițioasă de a rămâne închiși cu el?

Neputând parca atât de aproape de ușă cum și-ar fi dorit, Rebus înjură în barbă și deschise portiera, trăgându-și haina de ploaie peste cap, în timp ce se repezea prin ploaia pătrunzătoare. Îi căzu ceva din buzunar pe bordură. O hârtie de aruncat, dar el o ridică oricum și o îndesă în buzunar în timp ce alerga. Aleea care ducea spre ușa deschisă era crăpată și plină de buruieni, și Rebus era cât pe ce să alunece și să cadă, dar ajunsese cu bine la prag, scuturându-se de apă, așteptând să fie întâmpinat.

Un polițist scoase capul pe ușă, încruntându-se.

— Detectiv inspector Rebus, se prezentă John.

— Aici înăuntru, domnule.

— Ajung într-o clipă.

---

¹ Pilmuir – suburbie imaginară, inventată de Rankin, având la bază două zone rezidențiale învecinate: Pilton și Muirhouse.

Capul dispăru din nou și Rebus se uită în jur prin hol. Fâșiile din tapet erau singurele mărturii despre ceea ce fusese odată o locuință. Domnea o duhoare insuportabilă de tenacială umedă și lemn putrezit. În plus, se adăuga și senzația că aici era mai mult o peșteră decât o casă, o formă primitivă de adăpost temporar, forțat.

Pe măsură ce pătrundea mai departe în casă, trecând de stâlpul tocit al scării, întunericul îl îmbrățișă. Pe toate ramele ferestrelor erau băture scânduri care împiedicau pătrunderea luminii. Intenția, bănuie Rebus, fusese să oprească invadatorii, dar armata de oameni ai străzii din Edinburgh era prea mare și prea isteată. Se strecuraseră înăuntru prin subsolul casei. O transformaseră în vizuina lor. Și unul dintre ei murise aici.

Camera în care intră era surprinzător de mare, dar cu plafonul jos. Doi agenți cu lanterne uriașe cauciucate încercau să lumineze spațiul, aruncând umbre mișcătoare pe pereții de rigips. Efectul era ca o pictură a lui Caravaggio, un centru iluminat înconjurat de nuanțe întunecate. Pe pardoseala goală erau două lumânări mari care arseseră până la capăt, semănând acum cu niște ouă-ochiuri, iar între ele zăcea trupul – cu picioarele apropiate, și mâinile desfăcute în lateral. O cruce fără cuie – cadavru era dezbrăcat de la mijloc în sus. Lângă el era un borcan, în care cândva fusese ceva nevinovat, cafea-instant, dar care acum conținea o colecție de seringi de unică folosință. „Crucifix fixat cu heroină“, se gândi Rebus cu un surâs de vinovăție.

Legistul poliției, o ființă sfrijită și nefericită, stătea în genunchi lângă cadavru ca și când se pregătea să-i spună ultimele rugăciuni. Lângă peretele din față era un fotograf care se străduia să vadă ceva pe exponometru. Rebus se apropie de cadavru, venind lângă doctor.